

หวงรัก

บทที่ 18

“ฉันอยากจะฆ่ามันให้ตายไปตรงนั้นทั้งคู่เลย จริงๆ นะ คุณนาง ปลอบกันยังกับคู่รัก ฉันกลายเป็นบุคคลที่สาม แทรกแซงเข้าไปไม่ได้ แม้แต่นิดเดียว มันต้องมีอะไรกันแน่ๆ ต้องแอบมีอะไรกันลับหลังฉัน”

เนตรนาง มองสีหน้าโกรธเกรี้ยวของอีกฝ่ายอย่างสะใจ แสงดาวระบวยโทสะออกมาในทุกๆ คำพูด คิ้วรูปสวยขมวดมุ่น ประกายตาคล้ายมีกองไฟสุ่มอยู่ข้างใน ความขุ่นเคืองโกรธแค้นของหญิงสาวผู้นี้ช่างทำให้เธอรู้สึกอึดอัด อย่างไรก็ตาม สีหน้าของเธอกลับระบายไว้ด้วยความเห็นอกเห็นใจเหลือล้น

“ทำไมคุณถึงแน่ใจนักว่ามีอะไรกัน”

“ฉันไม่ใช่เด็กกอมมือจะได้มองไม่ออก เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องอธิบายกันนักหรอก”

“คุณคิดมากไปเองกระมัง เขาอาจไม่มีอะไรกันก็ได้”

“ถ้าคุณเป็นฉัน คุณจะไม่พูดอย่างนี้”

เธอยิ้มปลอบคล้ายเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่ง “นั่นซินะ ถ้าเป็นกับตัวเองฉันอาจจะคลั่งกว่าคุณก็ได้” เธอเลื่อนแก้วเครื่องดื่มที่วางอยู่บนโต๊ะให้อย่างเอาใจ “ดื่มเบียร์ก่อนซิ เตียวหายเย็นจะไม่ร่อย”

แสงดาวกลับเลื่อนแก้วเบียร์ออกไปด้วยอาการกระแทกกระทั้น เนตรนางได้แต่ยิ้ม

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อไป”

“ฉันจะเอาน้ำเต๋อเต๋ๆ สาดหน้ามัน เอาให้เสียโฉม ไม่ก็ตาบอดไปเลยหมดเรื่องหมดราว”

“อู๋ตาย หวาดเสียว แล้วมันจะได้อะไรดีขึ้นมาแล้วหือ จู๋ๆ ก็จะทำคะแนนสงสารให้ฝ่ายตรงข้ามเสีย”

“ก็แล้วจะให้ฉันทำยังไง หมันไส้มันเหลือเกินแล้ว หนอย... วางทำเป็นผู้ดีสงเสงี่ยมไว้ตัว ที่แท้ก็คิดแย่งตัวคนอื่น”

“ถ้าคนของเราดี ใครจะแย่งไปได้” เนตรนางจงใจจุดประทุอารมณ์เกรี้ยวให้อีกฝ่าย “แต่หากว่าคุณภริยาไม่ดีจริง ใครอยากได้ก็ให้เอาไปๆ เสียเถอะน่า”

“บ้าชิ คุณนี่ดีแต่พูด” แสงดาวแหงเข้าใส่ “ของๆ ใคร ใครก็หวงนะยะ ไม่ได้เกิดกับตัวคุณนี่ถึงพูดได้”

“แหม ล้อเล่นน่า ดูซิ ทำหน้างอไปได้ ประเดี๋ยวก็แกก่อนวัยหรอก” เนตรนางปลอบแกมยั่ว น้ำเสียงเมื่อกกล่าวต่อหยอกเย้า “ไม่กลัวแก่เร็วกว่าสายัณห์เหรอ”

ชื่อสายัณห์ ทำให้แสงดาวชะงัก สีหน้าเปลี่ยนไปทันที วางหน้าไม่สนิทพูดเก้อๆ

“คุณก็.. ฉันยังอารมณ์ไม่ดีอยู่ จู๋ๆ มาพูดถึงสายัณห์ทำไมกัน”

“ก็...” ฝ่ายนั้นทำสีหน้ามีนัย “มีข่าวจากเขานะซิ แต่ว่า....”

เธอไหวไหล่ “ฉันยังไม่พูดก็ได้ รอไว้ให้คุณอารมณ์ดีก่อน”

แสงดาวถามไม่เต็มเสียง “ทำไม มีอะไรหรือ”

เนตรนางหรีตามองยิ้มๆ

“สายัณห์ฝากถามว่าเมื่อไหร่คุณจะโทรไปสักที เขารอคอยอยู่นะเนี่ย ข้าวปลาไม่ยอมกิน รอว่าเมื่อไหร่คุณแสงดาวจะเห็นใจ”

แสงดาวนิ่งฟัง จะบึ้งก็ไม่ใช่ จะยิ้มก็ไม่เชิง กระดากอยู่บ้างกับท่าทีที่เปลี่ยนไปของตนเอง แต่เธอก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอรู้สึกดีขึ้นจริงๆ

สายัณห์ คือชายหนุ่มหน้าคมร่างสูงล้ำสัน อดีตนักกีฬาว่ายน้ำ เชื้อสายกึ่งอาหารฝรั่ง กึ่งไทย รูปร่างหน้าตาและผิวพรรณที่รับส่วนดีเป็นมรดกทางสายโลหิตทำให้เขากลายมาเป็นดาวรุ่งดวงใหม่ของวงการภาพยนตร์ เนตรนางเป็นคนแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน แสงดาวเคยตามเนตรนางไปดูชายหนุ่มแสดง และเขาก็ตามมาดูและให้กำลังใจเมื่อแสงดาวเข้ากล้องเพื่อทดสอบบทบาทหลายครั้ง

“เรื่องอะไร ก็ฉันมีแฟนของฉันอยู่แล้วทั้งคน”

“คุณก็...” เนตรนางหัวเราะ เอื้อมมือมาบีบหัวเขาเพื่อนหญิง “แคร์อะไรนักหนา กับแฟนทรยศของคุณ น่า..นะ... สงสารสายัณห์ รอแล้วรออีก ป่านนี้ผมอมหัวโตเพราะกินข้าวไม่ลงแล้ว”

“ทำไมคุณถึงเชียร์นัก”

“ก็เขาเป็นเพื่อนของฉันนี่ ไม่เชียร์เพื่อนแล้วจะเชียร์ใคร”

แสงดาวยิ้มอยู่ในหน้า ดูดกลิ่นควันบุหรี่เข้าปอด ดวงตาคมงามทอประกายประหลาดกึ่งรื่นรมย์ กึ่งหมายมาด

“ดีละ ฉันจะโทร จะไม่แคร์ใครอีกแล้ว เป็นยังไงก็เป็นกัน”

เนตรนางหัวเราะอย่างสมหวัง ยกแก้วเครื่องดื่มชูขึ้นตรงหน้าอย่างเชิญชวน แสงดาวหีบแก้วเบียร์ ชื่นกระทบ มีเสียงดังคลั่งตามด้วยเสียงหัวเราะใสๆ ที่ประสานกันอย่างรื่นรมย์

พอแสงดาวจากไป เนตรนางก็ต่อโทรศัพท์ อีกครู่หนึ่งก็ยิ้มพรายขณะเจรจา ราวกับอีกฝ่ายกำลังนั่งอยู่ตรงหน้า

“สายัณฑ์หรือ... เป็นยังไงกำลังทำอะไรอยู่... กล่อมเด็ก.! บ้าแล้ว... นี่ยั้งวันอยู่เลยนะยะ...”

“อ้าว นี่ผมพูดจริง ๆ นะ”

ชายหนุ่มคู่สนทนาก็ยิ้มพราวไม่แพ้กัน เด็กสาวหน้าใสคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าเขา ผมยวาระหลัง โบกหน้าคมสวย เสื้อยืดพอดีตัวและกางเกงยีนส์สีซีดอวดรูปลักษณะที่ธรรมชาติสรรสร้างให้ เธอสวยเด่นสะดุดตาว่าสาวได้ในที่นั้น

“กำลังจะกล่อมไปถ่ายภาพชุดนางในฝันเดือนกันยายนะยังไงล่ะฮะ”

“เธอ คงจะสวยมากละชิ เจอเข้าที่ไหน”

“ที่ บลูเชอร์เคิล เจอกันเมื่อคืนนี่เอง”

“อ้อ แปลว่าที่เมื่อคืนนี่ไม่ยอมโทรมาเพราะมัวแต่คว้าวสาวอยู่หรือยะ มั่นหน้านัก หลอกให้เราอเก้อ”

ดวงตาคมสวยเกินชายวาระริกขึ้น

“อย่าพูดให้ดีใจเลย คุณเนตรนางหรือจะรอผม... ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ขอแก้ตัวใหม่ได้ไหม รับรองไม่พลาดแน่ๆ”

“อย่าดีกว่า..... เก็บบทบาทของคุณไว้แสดงกับสาวอื่นเถอะนี่ ที่โทรมาวันนี้ ฉันมีข่าวจะบอกนะ”

“ข่าวดีหรือว่าข่าวร้ายครับ”

“ไม่รู้ชิ” เธอหัวเราะ “เกี่ยวกับแม่เสือดาวของคุณนั่นแหละ ฉันไม่แน่ใจหรอกว่าจะเป็นข่าวดีหรือว่าร้าย”

“แสงดาวหรือ” น้ำเสียงของเขากระตือรือร้น

“ยะ เจ้าหล่อนกำลังโกรธแฟน จะโทรหาคุณเร็วๆ นี่แหละเป็นโอกาสของคุณแล้วนะ”

“จริงหรือ หลอกกันเล่นหรือเปล่าครับนี่” ชายหนุ่มหัวเราะด้วยความปรามอภัย โบกหน้าคมเข้มนำดูไปหมดทุกขณะ แม่สาวน้อยที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาชำเลื่องมองครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความพึงใจ แต่ครั้นชายหนุ่มหันมาสบตา เธอก็เมินหน้าหนีอย่างมีท่าที

“อย่าปล่อยให้ออกาสดีๆ หลุดไปเสียล่ะ อุตส่าห์ช่วยแล้วนะ”

“ครับผม”

“แล้วรายงานความก้าวหน้าให้รู้ด้วยนะ”

“ตกลงครับ” ชายหนุ่มรับคำอย่างเบิกบาน

เธอยังไม่ทันจะวางโทรศัพท์ เสียงออดประตูดังระรัว เนตรนางขมวดคิ้วเมื่อพบว่าพี่สาวยืนหน้าจ่างอรออยู่.....

“แหม คนป่วย ออกไปไหนซะตั้งนาน นึกว่าจะไปเป็นลมหน้ามีดล้มคว่ำอยู่ที่วงไฟซะแล้ว”

“มัวทำอะไรอยู่ ปล่อยให้ฉันยืนเรียกตั้งนาน” พี่สาวต่อว่า

เธอตอบว่า “หนูคุยโทรศัพท์อยู่”

หงนรีเดินตามเข้ามาถึงตัวลงนั่ง “คุยกับแฟนอยู่หรือยังงัย”

“เปล่า หนูมีที่ไหน ฟงแฟน”

“ก็แล้วเมื่อไหร่จะมีสักที”

“ก็คงจะอีกไม่นานหรอก รอให้เขาเลิกกับเมียก่อน”

“เอ๊ะ นี่เธอประชดฉันหรือยังงัย” พี่สาวเสียงสูงฉุนๆ ทำให้เนตรนางนิกได้

หงนรีเป็นสาวใหญ่ แม้เค้าความงามในอดีตจะหลงเหลืออยู่บ้างในร่างอวบท้วม แต่ว่าสีหน้าชิงชังโลก นัยน์ตาดุคมวาววาม คิ้วเข้มโค้งที่เผลอขมวดมุ่นทำให้น่าขยาดกลัวมากกว่าจะน่าดู

“เปล่านะ นี่ฟิ่งโมโหอะไร เสียไฟละชิทำ”

“ฮี่ อ๋ายมายั้วนะ แล้วนี่พี่เขยตัวดีของเธอโทรเข้ามาหรือเปล่า”

“เปล่าเลย”

“เขาอาจจะพยายามโทรเข้ามาตอนเธอใช้โทรศัพท์อยู่ก็ได้ แหมให้ตายชิ จะหวังอาศัยไหว้วานสักหน่อยก็เหลว ฟิ่งใครไม่ได้เลย”

เนตรนางถอนใจแรง “พาลอีกละ”

“ก็จริง ๆ นียะ” โบกหน้าสาวใหญ่ขมวดมุ่น “ไม่รู้ว่าคุณทำอะไรไว้ ทำไม่ถึงมีความสุขอย่างคนอื่นเขาไม่ได้ ก่อนมีคุณพี่ฉันมีแฟนเยอะแยะ แต่พอตกลงปลงใจกับเขาแล้วฉันกลับไม่เคยมีความสุขเลย”

“คนอื่นเขาก็คงจะมีปัญหาเหมือนกันแหละ พี่นง เพียงแต่เราไม่รู้เท่านั้นเอง หนูไม่เห็นจะมีใครสักคนที่จะไม่มีปัญหา ความสำคัญมันอยู่ที่ว่าเราจะรับมือกับมันยังไงต่างหาก”

“ฮึ มันไม่ใช่ปัญหาของเธอ เธอถึงพูดได้นะซิ” พี่สาวค้อนขวับครววินั้นเนตรนางหัวเราะ “วันนี้หนูได้ยื่นคำพูดนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ที่น่าซำก็คือมันมาจากพวกเมียๆ ของคนบ้านเดียวกันเสียด้วย” นงนรีมองหน้าน้องสาว “เธอหมายความว่ายังไง”

“ก็แม่แสงดาวนะซิ เจ้าหล่อนนั่งอยู่ตรงนี้ ตรงที่เดียวกับพี่นงเมื่อกี้นี้อเอง มาโอตครวญว่าพระเอกกับแม่นางฟ้าของคุณพีโอกันต่อหน้าต่อตา บอกว่าสองคนนั้นมีอะไรกัน นี่มีเรื่องขนาดคุณพีเหลืออดจนต้องลงมือลงไม้ เล่นเอาเลือดกระเซ็นกันเลยทีเดียวละ”

“ฮ้า จริงหรือ” นงนรีอุทาน “แล้วทำไมคุณพีไม่มาหาฉันล่ะ นี่ฉันหลงคิดว่าเขาพานิ่งนั้นไปด้วยกันเสียอีก”

“เปล่า เขาไม่ได้ไปด้วยหรอก”

นงนรีฮึดฮัดอย่างฉุนโกรธ “แล้วทำไมหายตัวไปเลย โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ บ้าจริง คนอะไรก็ไม่รู้ ไอ้เรารักก็เพิ่งจะออกจากโรงพยาบาล จะนึกเป็นห่วงสักนิดก็ไม่มี”

“เขาอาจจะกำลังงลุ่มใจ อยากอยู่คนเดียวกรรมัง คงมีปัญหาหนักแรงมาก”

“แล้วฉันงลุ่มใจไม่เป็นหรือยังง” พี่สาวขึ้นเสียง “ฉันเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาแท้ๆ” สาวใหญ่เริ่มเสียงเครือ “นี่ฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายขึ้นมาอีกแล้วนะ หน้ามืด แล้วก็ปวดหน่วงๆ ที่ท้องน้อยอย่างไรพิกล”

เนตรนางถอนใจเอือมๆ “ก็พี่นงไม่ควรออกไปข้างนอกนี่นา หมอก็บอกว่าให้อยู่แต่ที่บ้าน ไม่ให้กระเทือน แล้วก็ให้พักผ่อนมากๆ”

“ก็มันงลุ่มใจ ใครจะทนอยู่บ้านได้” อีกฝ่ายเถียง “ดีละฉันจะแก้งลุ่มใจให้เธอห้ามเข้าโรงพยาบาลอีกสักที คุณพีจะได้ไม่กล้าทิ้งไปอีก”

“พี่นงละก็ชอบนักเรื่องทำประชดประชัน” เนตรนางส่ายหน้า “หนูบอกตั้งหลายครั้งแล้วว่าให้เย็นๆ เข้าไว้ ยังไงๆ พี่นงก็เป็นต่อนิ่งเด็กนั่น คุณพีรักพี่นง ไม่อย่างนั้นเขาบอกเลิกกับพี่นงนานแล้วละ นอนอยู่ห้องเดียวกันกับเด็กคนนั้นเป็นปี มันทั้งสาวทั้งสวยกว่าเขายังปฏิบัติต่อพี่นงเสมอต้นเสมอปลาย คุณพีเป็นสุภาพบุรุษ ไม่ใช่คนมักง่าย หนูบอกแล้วว่าค่อยๆ พูด ค่อยๆ บีบตีๆ คุณพีไม่มีวันหนีไปไหนรอดหรอก นี่พี่นงเล่นกินยาประชดบ้าง กรีดกราดทำฤทธิ์ใส่บ้าง หนูไม่เห็นจะมีประโยชน์ที่ตรงไหน”

“ก็ฉันทนมาจะสิบปีแล้วนะยะ ยัยคุณหญิงคนเดียวที่ทำให้ฉันต้องจำทน เดียวนี้ยัยคุณหญิงตายไปแล้ว แต่นิ่งเด็กคนนั้นยังอยู่ ถ้าฉันไม่ทำอะไรให้เด็ดขาดลงไปเร็วๆ อะไรจะเกิดขึ้น! ผัวของใครใครก็รักก็หวงนะยะ เธอทนได้หรือถ้าผัวเธอเก็บสาวอื่นไว้กอดไว้กก ฉันยอมตายดีกว่า แต่ก่อนจะตายจะต้องสู้ให้รู้ตัวรู้แดงกันไปข้างหนึ่งก่อน”

“แล้วได้อะไรขึ้นมา กินยาประท้วง ร้องให้คร่ำครวญ..? ทำอย่างนี้พี่นงเอาหัวใจคุณพีมาได้หรือ”

“ได้หรือไม่ได้ ฉันก็ต้องกำจัดนิ่งเด็กนั้นออกไปจากชีวิตคุณพีให้ได้ก่อน”

“พูดไม่รู้เรื่อง หนูไม่พูดดีกว่า! พี่นงคิดเองทำเองก็แล้วกัน คิดว่าอะไรดีก็ทำไป” แล้วเธอก็ลุกหนีเข้าห้องนอน

นงนรี มองค้อนขวับๆ ขยับไปยืนหน้าโทรศัพท์ พยายามต่อหมายเลขของสามี ครั้นไม่มีสัญญาณตอบรับ ก็กรีดเสียงอย่างขัดใจ กระแทกหูโทรศัพท์ลงโดยแรง

อาการปวดบิปรัดที่ท้องน้อยทำให้ต้องชะงัก แต่แล้วก็คลายลงเธอนิ่งหน้า แต่จะสนใจต่อกี่หาไม่

นงนรีตื่นจากการนอนหลับในเวลาบ่ายด้วยอาการปวดในช่องท้องน้อยที่รุนแรงขึ้นกว่าเดิม ไม่ได้คิดว่าอาการปวดนั้นจะนำวิตกกังวลแต่ครั้นลุกขึ้น ของเหลวสีแดงเข้มที่เปรอะเปื้อนเสื้อผ้าทำให้เธอต้องร้องลั่น

“อ๊วยตาย ตายแล้ว ตายแล้ว” เธอลืมหายการเจ็บปวดไปสิ้นยืนร้องโวยวายอยู่ตรงนั้นด้วยความตระหนก “นาง นาง อยู่ที่ไหน ช่วยพี่ที”

เนตรนางปิดประตูดูโทรทัศน์อยู่ในห้องส่วนตัว พอได้ยินเสียงก็เปิดประตูออกมาพบว่านงนรีกำลังร้องให้โวยวาย

“นาง คูนี เลือดออกมาเยอะเลย สงสัยจะแท้งลูกเสียแล้วก็ไม่รู้”
 เนตรนางอุทานอย่างตกใจ “ตายจริง”
 “จะทำยังไงดีล่ะ....” สาวใหญ่ส่งเสียง
 “ไปโรงพยาบาล...” เนตรนางร้อง “เปลี่ยนทางเกงออกก่อนดีกว่า ฟีนงอยู่เฉยๆนะ หนูจะหีบผ้าถุงมาเปลี่ยนให้”

อีกครู่เดียวเธอก็พาพี่สาวนั่งมาในรถ มุ่งหน้าไปสู่วิทยาศาสตร์
 นงนรีคาดเดาอย่างหวั่นไหว ร้องไห้กระซิก

“ฉันคงแท้งลูกแน่ ๆ เลย โธ่เอ๊ย ไม่น่าเลยจริง ๆ”

“เถอะน่า ฟีนงทำใจดี ๆ ไว้ก็แล้วกัน อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด”

“เธอพูดได้ซิ ไม่ใช่ตัวเธอนี่” พี่สาวแหวัดให้

เนตรนางก็เลยนิ่ง

“อยากรู้หนัก พ่อเจ้าประคุณพี่เขยของเธออยู่ที่ไหน กำลังกใคร
 อยู่นอยู่หรือเปล่า! เกลียดหนัก ดีละ แท้งทิ้งไปเสียเลย...”

อีกฝ่ายได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

นงนรีหีบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา พยายามต่อหมายเลขเรียกสาม
 ครั้งไม่สำเร็จก็ได้แต่โมโหโทโส พรั่งพรูคำต้อออกมาด้วยความเคียดชัง

“?... ไม่รู้ว่าจะปิดเครื่องทำไม อย่างนี้จะมีโทรศัพท์มือถือไว้
 หา...อะไร” แล้วเธอก็ร้องไห้กระซิก

“ใจเย็นๆ นะ ฟีนง”

“ไม่ยงไม่เย็นแล้ว คนจะตายโหงตายห่...อยู่แล้ว ใจดำฉิบ...
 เลย” เมื่อไม่มีทางออกอื่น เธอก็กล่าวโทษด้วยใจเจ็บแค้น เพราะนัง
 เด็กนั้นฉันถึงต้องเป็นอย่างนี้ คอยดูนะ ถ้าฉันเป็นอะไรไป จะเป็นผี
 มาหลอกมาหลอน ไม่มีวันให้มันมีความสุขด้วยกันเป็นอันขาด”

“แหม ฟีนงไม่ถึงกับจะเป็นอะไรไปหรอกน่า พูดเสียน่ากลัวเลย”

นงนรีถูกพาเข้าห้องฉุกเฉินทันทีที่ถึงโรงพยาบาล เนตรนาง
 จัดการเรื่องต่างๆ แล้วนั่งรออยู่ ดึกแล้วเมื่อเธอขับรถกลับบ้านแต่
 เพียงคนเดียว

เธอรับโทรศัพท์ซึ่งส่งเสียงเรียกขึ้นในระหว่างทาง

“เนตรนางคะ”

“นี่พี่เอง” เป็นเสียงของพีรชต์ซึ่งทำให้เนตรนางตื่นตัวในทันที
 “ไม่มีใครอยู่บ้านเลยหรือ พี่เรียกมาตั้งแต่ตอนค่ำ มือถือเธอก็รับไม่ได้”

“คุณพี่” เธอเรียก “คุณพี่อยู่ที่ไหนคะ”

“ภูเก็ต” เป็นเสียงตอบ “นงล่ะ อยู่กับนางหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ ฟีนงอยู่ที่โรงพยาบาล...”

“อ้าว เป็นอะไรไปอีก”

“เลือดออกค่ะ สงสัยว่าจะแท้งลูก”

เสียงทางปลายสายอุทาน ก่อนจะรัวคำถามถึยิบ

หญิงสาวรู้สึกสะใจ สมน้ำหน้า จะได้รู้สึกเสียบ้าง....

เสียงตอบกลับปลอบ อ่อนเอื้อ “ตอนนี้ฟีนงปลอดภัยแล้วค่ะ
 แต่ที่กำลังขวัญเสียอย่างหนักเลย”

“พี่จะรีบกลับ บอกเขาว่าให้ใจเย็นๆ พี่จะขับรถกลับคืนนี้”

“คุณพี่ไม่กลับเครื่องบินหรือคะ”

“นั่นต้องรอถึงเช้า และอาจจะไม่มีที่นั่งด้วย ช่วงนี้เที่ยวบินเต็ม
 หมด พี่ไม่ได้สำรองที่นั่งไว้เพราะว่ายังไม่เสร็จธุระ แต่พี่จะขับรถ
 กลับคืนนี้เลย พรุ่งนี้สายๆ ก็ถึงแล้ว”

“ค่อยๆ มานะคะ”

เธอตัดสายหลังจากกล่าวคำรำลา กระหึ่มยิ้มเยาะอีกฝ่ายอยู่
 ครามครัน

“ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา ดีละ ที่นี้คงจำไปอีกนาน”

แต่ทว่าพีรชต์ไม่ปรากฏตัวในวันรุ่งขึ้น แม้สองสาวพี่น้องจะรอ
 คอยด้วยความกระวนกระวายใจอยู่ที่โรงพยาบาล

จากที่กระหึ่มใจว่าชายหนุ่มกำลังมุ่งหน้ากลับมาหาด้วยความ
 เป็นห่วง เปลี่ยนเป็นหงุดหงิดกระวนกระวายเมื่อรอเท่าไรอีกฝ่ายก็ไม่
 ปรากฏตัว จนกลายเป็นโกรธเกรี้ยวแค้นเคืองอีกครั้ง นงนรีและ
 เนตรนาง โกรธเคืองจนมองข้ามข่าวที่ลงพาดหัวในหนังสือพิมพ์
 เกือบทุกฉบับในตอนบ่ายของวันนั้น และเช้าวันรุ่งขึ้น

“อุบัติเหตุสยอง มหาเศรษฐีขับรถเก่งพลิกคว่ำ ตายคาที่”

ไม่มีรูปผู้เคราะห์ร้าย แต่เนื้อหาข่าวเอ่ยชื่อชัดเจน....

พีรชต์ ศุภวิวัฒน์....